

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **A. Y.**, narozen dne X
státní příslušník Alžírské demokratické a lidové republiky
toho času v X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
se sídlem U Šestého 1017, 272 03 Kladno - Dubí

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 1. 2022, č. j. KRPS-270761-46/ČJ-2021-010023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná tímto rozhodnutím prodloužila dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců za území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 274/2021 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dobu zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění, kterou žalovaná stanovila rozhodnutím ze dne 27. 10. 2021, č. j. KRPS-270761-21/ČJ-2021-010023-ZZC, na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, o 75 dnů.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce v žalobě předně poukázal na to, že sice není ve správním řízení explicitně uvedeno, že má správní orgán vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí, avšak vyplývá to z povahy správního řízení, což potvrzuje i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40. Podle žalobce žalovaná tuto zásadu porušila, když v řízení o prodloužení doby zajištění pouze zopakovala své důvody původního rozhodnutí o zajištění, v žádném okamžiku se nezabývala tím, zda neexistují nové skutečnosti, ani neprovedla žádné úkony směřující k takovému zjištění. Vycházela tak především z informací získaných během pohovoru, který byl proveden v říjnu. Žalovaná pak uvedla i to, že nedošlo k žádné změně oproti hodnocení možnosti uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování, avšak takový závěr není přezkoumatelný. Aby žalovaná věděla, že takové důvody trvají, musela by si obstarat informace od žalobce a případně s ním provést další pohovor, ve kterém by zjistila, zda se neobjevily skutečnosti nové, které by mohly být důvodem uložení zvláštního opatření anebo propuštění. V důsledku toho, že žalovaná nezjišťovala skutečný stav věci ke dni rozhodnutí o prodloužení zajištění, nemohla správně posoudit, zda v případě žalobce existuje možnost uložit mu mírnější opatření, jelikož si za tímto účelem neopatřila dostatek podkladů. Žalobce také namítá, že celé napadené rozhodnutí je z velké části pouhým přepisem původního rozhodnutí o zajištění a vlastní odůvodnění výroku je obsaženo pouze v jednom odstavci. Pokud byl navíc za celou dobu původního zajištění, které bylo stanoveno v délce 90 dnů, učiněn pouze jediný úkon a nyní bude zajištění dosahovat dalších 75 dnů, stává se celková doba zajištění nepřiměřenou. Žalovaná uvedla, že z důvodu ztotožnění žalobce bude naplánovaná realizace správního vyhoštění na březen. Podle žalobce však neodůvodnila, proč bylo zajištění prodlouženo o 75 dnů. Žalovaná také měla ihned po zajištění žalobce započít nejen komunikaci s Velvyslanectvím Alžír, ale také s Ministerstvem zahraničních věcí pro účely přípravy víz pro policejní eskortu a nečinit tyto kroky postupně, neboť se tímto postupem prodlužuje doba zajištění. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32, který s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu stanovoval náležitosti odůvodnění vedlejšího výroku o stanovení doby trvání zajištění. Podle žalobce měla žalovaná nejen vyspecifikovat jednotlivé úkony nutné k realizaci správního vyhoštění, ale také měla upřesnit časový odhad provedení jednotlivých úkonů. Tento argument doplnil žalobce ještě odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 11. 2021, č. j. 41 A 28/2021-22. Žalobce uvedl, že postup žalované byl v rozporu s § 3 ve spojení s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav a rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do práv žalobce na osobní svobodu. Rozhodnutí má i vady nedostatečného odůvodnění v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla pouze to, že by bylo nelogické, kdyby činila více kroku najednou, neboť bez zcela zásadního ověření totožnosti žalobce nelze žádnou realizaci provést. Zajištění víza a letenek pro eskortu by bylo v případě neověření totožnosti žalobce bezúčelné. Žalovaná upozornila na zásadní povinnost cizince cestovat s platným cestovním dokladem. Pokud by žalobce cestoval s platným cestovním dokladem, nemuselo by v rámci správního řízení probíhat ověřování jeho totožnosti a zajišťování náhradního cestovního dokladu. Žalovaná poukázala na to, že zastupitelské úřady ne vždy dobře spolupracují s žalovanou při ověřování totožnosti cizinců a při zajišťování náhradních cestovních dokladů. Dále žalovaná uvedla, že lhůtu pro prodloužení doby zajištění stanovila s ohledem na vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie, které uvedlo,

že správní vyhoštění bude realizováno v březnu 2022, žalovaná tak přihlédla k možným komplikacím (např. onemocnění policisty prodlevě při vyřizování víz) a dobu zajištění prodloužila o 75 dní) fakticky do 8. 4. 2022. K dalším žalobním bodům se výslovně nevyjádřila a odkázala toliko na napadené rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
5. Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce o nařízení jednání ve stanovené lhůtě nepožádal a žalovaná výslovně uvedla, že nepožaduje nařídit jednání.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu, který byl soudu doručen společně s žalobou dne 9. 2. 2022, zjistil soud pro posouzení věci následující relevantní skutečnosti. Z úředního záznamu ze dne 27. 10. 2021 vyplývá, že dne 26. 10. 2021 byla vyslána hlídka cizinecké policie na čerpací stanici ONO, na které hlídka dopravního inspektorátu Kutná Hora kontrolovala 2 cizince nezjištěné totožnosti a národnosti. Oba přitom lámanou angličtinou uvedli, že jsou občany Alžírsko a jsou imigranti. Na dotaz, kde mají jakékoli osobní doklady, nebyli schopni odpovědět. Žalobce byl proto zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších zákonů a eskortován na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Karlín k provedení identifikačních úkonů a následně převezen na Letiště Václava Havla – Ruzyně k vyšetření na Covid 19. Poté bylo s žalobcem zahájeno správní řízení.
7. Dne 27. 10. 2021 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a tentýž den byl vyslechnut za přítomnosti tlumočnicka z arabského jazyka. Žalobce sdělil do protokolu své osobní údaje včetně data narození a dále sdělil, že trvale žije v Alžírsku ve městě X. Uvedl, že je svobodný, bezdětný. V domovské zemi má matku, otec již nežije a dále má 4 sestry a 3 bratry. V místě, kde skutečně bydlí, není žádný válečný konflikt, adresa je bezpečná. Do České republiky přicestoval ukrytý v podvozku nákladního vozidla, přičemž v České republice se ocitl náhodou, nebyla jeho cílem. Chtěl se dostat do Francie, protože je ve Francii možnost práce a je tam velká komunita, ke které by se připojil. Dále podrobně popsal cestu z Alžírsko do České republiky. Z Alžírsko odcestoval před asi 4 měsíci letecky do Turecka, kam měl vízum a také měl v tu dobu svůj cestovní doklad. Z Turecka šel pěšky do Řecka, hranice mezi Tureckem a Řeckem překonal v době, kdy na hranicích nebyla žádná kontrola. Cestovní doklad v tu dobu již neměl, protože ho ztratil. Poté prošel pěšky celé Řecko až do Albánie. Na hranicích utekl kontrole společně s dalšími lidmi dál do vnitrozemí. Poté cestoval pěšky do Kosova, kde jsou již nestřežené hranice a pokračoval do Srbska, taktéž přes nestřežené hranice. V Srbsku se rozhodl nasednout na nějaký kamion a pokračovat na kamionu, proto se na jednom odpočívadle ukryl do podvozku kamionu. Na podvozku strávil přibližně 12 hodin. Na první zastávce, kterou kamion

udělal, vystoupil a kontaktoval policii a sdělil jí, že je uprchlík. To, že byl v České republice, zjistil podle registračních značek automobilů. V České republice zůstat nechce, chce pokračovat do Francie. Cestu si platil z peněz, které si našetřil v Alžírsku. Žalobce uvedl, že si byl vědom toho, že může být z České republiky vyhoštěn, neboť tu pobývá bez platného cestovního dokladu. Pokud by byl vyhoštěn, znamenalo by to pro něho komplikaci při cestě do Francie. Žalobce uvedl, že v České republice nemá žádný majetek, nemá ani žádné závazky vůči České republice, k tomu uvedl, že ani neví, kde Česká republika leží. Žalobce si nebyl vědom žádné překážky pro vycestování z České republiky do Alžírsku. V Alžírsku mu nehrozí ani mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest ani jiné vážné nebezpečí. Nikde o azyl nežádal a má se domů kam vrátit. Má u sebe pouze peníze, které jsou uvedeny v seznamu věcí, které měl v okamžiku zadržení u sebe. Jiné věci nemá, což mu asi nebude stačit pro vycestování. Na dotaz, zda je schopen oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly odpověděl, že vůbec netuší, kde je, nezdá to tu a není tak požadovaného schopen. Taktéž není schopen ani on ani jiná osoba složit finanční záruku a není ani schopen osobně se hlásit polici, neboť to v České republice vůbec nezná, nezná ani jazyk a písmo. Není schopen zdržovat se v místě určeném policií, neboť by chtěl co možná nejdříve opustit Českou republiku.

8. Rozhodnutím žalované ze dne 27. 10. 2021, č. j. KRPS-270761-21/ČJ-2021-010023-ZZC (dále jen „první rozhodnutí o zajištění“), bylo rozhodnuto o zajištění žalobce na 90 dnů z důvodu podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná dospěla k názoru, že z jednání žalobce, který pobýval na území České republiky vědomě neoprávněně, lze mít za to, že by i nadále porušoval právní předpisy České republiky. Zároveň žalovaná upozornila na to, že tu žalobce nemá žádné vazby a hodlá pokračovat na cestě do Francie. V České republice tak nehodlá dobrovolně zůstat. Žalovaná zároveň odůvodnila lhůtu 90 pro zajištění žalobce potřebou zajistit žalobci přepravní doklady, policejní eskortu a komunikovat se státem původu žalobce o vzetí žalobce zpět. Žalovaná také zhodnotila, že uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b ve spojení s § 123c zákona o pobytu cizinců není v daném případě možné ani účelné. Žalobce výslovně uvedl, že finanční záruku nemůže složit ani on, ani jiná osoba. Žalovaná pak vyčíslila předpokládané náklady související s realizací správního vyhoštění, které by bylo nutné finanční zárukou pokrýt, přičemž žalobce disponoval toliko částkou v řádech tisíců korun, avšak náklady na realizaci vyhoštění činily odhadem přes 200 000 Kč. Žalobce byl poučen o tom, že je oprávněn podat podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o propuštění ze zařízení.
9. Dne 27. 10. 2021 byla žalobci předána informace o možnosti využít dobrovolného návratu.
10. Rozhodnutím žalované ze dne 27. 10. 2021, č. j. KRPS-270761-31/ČJ-2021-010023-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 24 měsíců (dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“). Rozhodnutí o vyhoštění nabylo právní moci dne 9. 11. 2021. Žalobce si převzal rozhodnutí o vyhoštění dne 27. 10. 2021.
11. Dne 28. 10. 2021 odeslala žalovaná Ředitelství služby cizinecké policie žádost o zjištění totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu, k tomu připojila mj. i žádost vyplněnou v arabském jazyce.

12. Přípisem ze dne 17. 1. 2022, doručeném žalované dne 18. 1. 2022, informovalo Ředitelství služby cizinecké policie žalovanou o tom, že dne 14. 1. 2022 obdrželo informaci od Velvyslanectví Alžírsko ohledně ověření totožnosti žalobce a začalo tak činit kroky k přípravě realizace správního vyhoštění. Samotná realizace správního vyhoštění je plánována na měsíc březen 2022, jelikož je nezbytné pro členy policejní eskorty vyřídit vízum pro vstup do Alžírsko, což obvykle trvá jeden měsíc. Ředitelství služby cizinecké policie tak uvedlo, že lhůta pro zajištění cizince do 23. 1. 2022 je nedostatečná a žádalo prodloužení této lhůty.
13. Rozhodnutím žalované ze dne 20. 1. 2022, č. j. KRPS-270761-46/ČJ-2021-010023-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce o 75 dnů s odůvodněním, že dne 14. 1. 2022 byla ověřena totožnost žalobce a Ředitelství služby cizinecké policie tak začalo činit kroky vedoucí k realizaci správního vyhoštění. Jelikož žalobce odmítl vycestovat do země původu dobrovolně, je nezbytné zajistit doprovod policejní eskorty, pro níž je třeba zajistit víza pro vstup do Alžírsko, což trvá přibližně měsíc. Realizace výkonu správního vyhoštění by měla proběhnout v březnu 2022. Žalovaná shledala, že jsou nadále splněny podmínky pro trvání zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná konstatovala, že existuje reálný předpoklad pro uskutečnění výkonu správního vyhoštění žalobce do země původu. Dobu prodloužení zajištění považovala žalovaná za přiměřenou k úkonům, které bude ještě nezbytné za účelem vyhoštění učinit. Dále žalovaná uvedla, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí jí nebylo známo, že by se skutkové okolnosti, na jejichž základě bylo vydáno první rozhodnutí o zajištění, ve smyslu neexistence překážek realizace správního vyhoštění, změnily. Žalovaná pak výslovně uvedla, že zajištění žalobce nemělo být trestem z důvodu zjištěného neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, ale mělo dojít k vytvoření podmínek pro realizaci správního vyhoštění, přičemž žalovaná odkázala na předchozí jednání žalobce, které mělo svědčit o tom, že by mohl být výkon správního vyhoštění mařen nebo ztěžován. Žalovaná upozornila na předchozí jednání žalobce, který sám uvedl, že se nechce dobrovolně vrátit do země původu a trval na cestě do Francie, zároveň je třeba přihlídnout k tomu, že neoprávněně překročil všechny hranice států v Evropě, kterými procházel, neměl ani povolení k pobytu ani platný cestovní doklad. Žalovaná byla přesvědčena o tom, že by žalobce ihned po propuštění pokračoval v původním záměru cestovat do Francie. Žalovaná nepřistoupila k uložení mírnějších opatření také proto, že nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily poměry žalobce natolik, aby došlo k aplikaci zvláštního opatření podle § 123b ve spojení s § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná vyčíslila předpokládané náklady na výkon správního vyhoštění a uvedla, že nemá za to, že by žalobce disponoval částkou (v řádech sta tisíců), kterou by mohl složit jako finanční záruku, případně že by mohla tuto záruku složit jiná osoba. Dále žalovaná uvedla, že s přihlédnutím k předchozímu jednání žalobce vyplývá jednoznačná neúcta žalobce k právnímu řádu České republiky a neochota se podrobit jakémukoliv správnímu rozhodnutí. Zároveň žalovaná uvedla, že k 31. 12. 2020 žilo v České republice 788 občanů Alžírsko s povoleným pobytem, žalobce tak měl možnost podstoupit cestu do České republiky legálně. Žalobce je zároveň neznalý poměrů v České republice, bez oprávnění k pobytu a není oprávněn vykonávat zaměstnání, proto by si ani nemohl legálně zajistit finanční prostředky k obživě.

Posouzení žalobních bodů

14. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
15. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
16. Podle § 126 zákona o pobytu cizinců, policie je povinna a) po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají, b) neprodleně po zajištění poučit zajištěného cizince v jazyce, ve kterém je cizinec schopen se dorozumět, o možnosti podat policii žádost o propuštění ze zařízení a soudního přezkumu zákonnosti zajištění a rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. Nelze-li tento jazyk zjistit a nelze-li toto seznámení provést ani jiným způsobem, policie cizince poučí předáním písemně vyhotoveného poučení v jazycích českém, anglickém, francouzském, německém, čínském, ruském, arabském, hindském a španělském o možnosti podat policii žádost o propuštění ze zařízení a soudního přezkumu zákonnosti zajištění a rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. O předání písemně vyhotoveného poučení policie sepíše záznam.
17. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“), nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
18. Žalobce předně namítá, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, na základě kterého rozhodl o prodloužení doby zajištění. Ačkoli žalobce připouští, že povinnost vycházet ve správním řízení ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí, není explicitně ve správním řádu stanovena, vyplývá z povahy správního řízení. V této souvislosti žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „[o]becně lze vyjít ze závěru, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Správní řád sice neobsahuje konkrétní ustanovení, které by tuto zásadu zakotvovalo, vyplývá však implicitně ze správního řádu, zejména s přihlédnutím např. k § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 (...). Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí vyplývá přímo z povahy správního orgánu, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí.“ Podle žalobce není možné při rozhodování o prodloužení doby zajištění vycházet toliko ze stavu, který byl dán při rozhodnutí o zajištění, takový postup by absolutně nepřipouštěl změnu okolností, prodlužování doby

zajištění by se tak stalo pouze formálním úkonem, který by se každým novým rozhodnutím o prodloužení doby zajištění mohl více a více vzdalovat realitě. Žalobce žalované vytýká, že v napadeném rozhodnutí toliko zopakovala důvody původního rozhodnutí o zajištění, v žádném okamžiku se nezabývala tím, zda neexistují nové skutečnosti, ani neprovedla žádné úkony směřující k takovému zjištění. Žalovaná tak vycházela z informací získaných během pohovoru, který byl proveden v říjnu. Podle žalobce si byla žalovaná povinna obstarat nové informace přímo od žalobce a případně s ním provést další pohovor, při kterém by zjistila, zda se neobjevily takové skutečnosti, které by mohly být důvodem uložení zvláštního opatření anebo propuštění žalobce ze zajištění. V důsledku této vady nemohla správně posoudit, zda v případě žalobce existuje možnost uložit mírnější opatření, jelikož si za tím účelem neopatřila dostatek podkladů.

19. Otázkou přezkumu rozhodnutí o prodloužení zajištění ve spojení s naplněním podmínek pro užití zvláštního opatření se detailně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10 Azs 26/2017 – 22, body 12 až 15, v němž s odkazem na související judikaturu vyložil: *„Uložení zvláštních opatření má proto obecně přednost před zajištěním cizince. Zvláštní opatření však zároveň musí být skutečně účinné. Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince (viz např. rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. 10 Azs 102/2016-56, body 35-43). Dle nedávných závěrů rozšířeného senátu NSS není možné paušálně vyloučit použití některého ze zvláštního opatření. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. 5 Azs 20/2016-38, bod 41) (...) Posouzení možnosti uložit zvláštní opatření nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel“.*
20. V souvislosti s prodloužení doby zajištění pak již dříve vyslovil Městský soud v Praze povinnost policie posoudit podmínky pro možné uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2011, č. j. 11 A 117/2011-9, publ. pod č. 2467/2012 Sb. NSS). Ačkoli tedy ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců podmiňuje prodloužení doby zajištění toliko tím, že je nezbytné pokračovat v přípravách správního vyhoštění (tj. za situace, kdy se v průběhu příprav správního vyhoštění ukáže, že nelze všechny potřebné úkony stihnout v době stanovené v původním rozhodnutí o zajištění), jsou správní orgány povinny v návaznosti na § 126 zákona o pobytu cizinců a výše citovanou judikaturu zohlednit i to, zda nepřipadá v úvahu uložení některého z mírnějších opatření. Ovšem je třeba upozornit na to, že v právních předpisech upravujících rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince není taxativně stanoveno, jaké podklady musí mít správní orgán k dispozici, aby bylo možné konstatovat, že z takto zajištěných podkladů bude mít dostatek informací pro rozhodnutí.
21. Podanou žalobou byla nastolena otázka, zda je v případě rozhodování o prodloužení doby zajištění nezbytnou podmínkou, aby byl s cizincem (žalobcem) proveden další pohovor,

kterým by mohly být aktualizovány informace poskytnuté před vydáním prvního rozhodnutí o zajištění.

22. Předně je třeba uvést, že nelze směřovat zásadu materiální pravdy a povinnost správního orgánu rozhodovat podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. Ačkoli platí, jak uvedl žalobce i s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že jsou správní orgány povinny posuzovat skutkový a právní stav ke dni vydání rozhodnutí, neznamená to automaticky, že je skutkový stav ke dni vydání rozhodnutí jiný, než skutkový stav, jak byl zjištěn ještě před vydáním prvního rozhodnutí o zajištění žalobce (ostatně i skutkový stav, na jehož základě vyslovil Nejvyšší správní soud, že správní orgány rozhodují na základě skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí, se týkal situace, ve které došlo až v budoucnu k negování původního kladného stanoviska, a to na základě skutečnosti, která byla známa právě až po vydání tohoto kladného stanoviska.). Výše citovaný závěr Nejvyššího správního soudu tak sice určuje okamžik, k jakému má být skutkový (a právní) stav posuzován, ale neříká nic o tom, jak má být skutkový stav zjišťován.
23. Skutkový stav musí správní orgán zjistit v souladu se zásadou materiální pravdy, která je zakotvena v § 3 správního řádu a která vznáší požadavek na kvalitu zjištění skutkového stavu. Zároveň ale platí, že zásada materiální pravdy je ve správním řádu korigována požadavkem procesní efektivity a ekonomie správního řízení. Správní řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji, nejjednodušeji a nejlevněji (srov. komentář k ustanovení § 3 správního řádu: Hrábek, J., Správní řád s výkladovými poznámkami a vybranou judikaturou. 5. aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, 484 s.). Žalovaná tak byla povinna posuzovat skutkový stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí a zároveň byla povinna zjistit skutkový stav v rozsahu, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
24. Jisté vodítko pro správný postup správních orgánů při zjišťování skutkového stavu v rámci rozhodování o prodloužení doby zajištění lze nalézt v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 330/2018-30, publ. pod č. 3935/2019 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že „[a]čkoliv není v souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 90/2011-124 nezbytně nutné, okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat, jelikož, [c]izinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, a tudíž, postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn, je nutné se zabývat posouzením, zda nedošlo ke změně skutkových okolností, které by byly relevantní pro posouzení trvání důvodů zajištění, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců či pro možnost realizovat správní vyhoštění. Ostatně povinnost, zkoumat, zda důvody zajištění trvají, má žalovaný podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, po celou dobu zajištění cizince, nikoliv pouze v okamžiku, kdy se o zajištění rozhoduje.“
25. Jak může vypadat změna skutkových okolností je patrné z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017-26, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[z]a situace, kdy v průběhu správního řízení existuje zcela jasný návrh směrem ke složení finanční záruky podle § 123b zákona o pobytu cizinců, povšechné vypořádání se s nemožností aplikace zvláštních opatření v rámci odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění v zásadě neobstojí. Opačný přístup správního orgánu je totiž v rozporu se zásadou individualizace tak, jak ji vymezil rozšířený senát ve výše citovaném usnesení, a především

zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016 - 26).“

26. Lze přisvědčit žalobci, že výslech zajištěného cizince (žalobce) před vydáním rozhodnutí o prodloužení doby zajištění může přinést nové informace, které mohou ovlivnit rozhodovací činnost správního orgánu (ať už proto, že budou zjištěny okolnosti, pro které by bylo možné uložit mírnější opatření, nebo proto, že by mohlo být dokonce rozhodnuto o propuštění cizince ze zajištění). Avšak skutečnost, že žalovaná žalobce před rozhodnutím o prodloužení doby zajištění nevyslechla, ještě nemusí automaticky znamenat, že nezjistila skutkový stav podle zásady materiální pravdy anebo že se skutkový stav zjištěný v měsíci říjnu 2021 lišil od skutkového stavu v den vydání napadeného rozhodnutí o podstatné skutečnosti.
27. Žalovaná skutečně v napadeném rozhodnutí vycházela z informací obsažených ve správním spise, které byly získány zejména na konci října roku 2021, a to jednak z úředního záznamu cizinecké policie, a dále z výslechu žalobce. Žalovaná konstatovala, že jednání, kterého se žalobce dopustil, (tj. že vstoupil na území České republiky bez platného cestovního dokladu, bez oprávnění k pobytu a navíc opakovaně sdělil, že jeho cílem cesty je Francie, kde se chce usadit), hodnotí jako reálné nebezpečí, že by mohl žalobce mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí. Tento závěr žalované přitom není přepjatě přísný a je v souladu s rozhodovací praxí soudů. Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, publ. pod č. 3429/2016 Sb. NSS, ve kterém uvedl: *„Deklaroval-li stěžovatel svůj záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států EU do Švédska, aniž by byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci EU, vyvolal důvodné podezření, že by mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [srov. také § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015, který nyní výslovně uvádí vyjádření úmyslu neopustit území jako příklad nebezpečí maření správního vyhoštění, přičemž s ohledem na shora uvedené je třeba „územím“ rozumět území celé EU]“*. Žalovaná tak měla zejména s ohledem na dřívější jednání žalobce za to, že jeho jednání vzbuzuje důvodné obavy z možného maření nebo ztěžování výkonu správního vyhoštění, přičemž takto byl již jednou skutkový stav spolehlivě zjištěn a nebyl žalobcem zpochybněn (první rozhodnutí o zajištění nebylo nijak napadeno).
28. Žalovaná zároveň zohlednila i postoj žalobce, který nesouhlasil s dobrovolným vycestováním do země původu. Podle názoru soudu tak jde o skutečnost, která svědčí spíše o neochotě žalobce vrátit se do země původu (a tedy možnému riziku mařit či ztěžovat výkon správního rozhodnutí). Správní spis neobsahuje žádnou listinu nebo projev vůle žalobce, ze kterého by bylo patrné, že již s dobrovolným vycestováním do země původu souhlasí.
29. I v souvislosti s možným uložením mírnějších opatření ve smyslu § 123b ve spojení s § 123c zákona o pobytu cizinců pak žalovaná skutečně vycházela zejména z informací, které žalobce sdělil již ve výslechu ze dne 27. 10. 2021, zejména tedy odkazovala na to, že žalobce nemá na území České republiky žádnou adresu, na které by se zdržoval, neboť pro něj byla Česká republika pouze tranzitní zemí. Nemá na území České republiky trvale žijící osobu blízkou, ani trvale žijící příbuzné, během pobytu nenavázal kulturní ani společenské vazby, nemá zde žádný majetek. Absenci těchto vazeb pak pro žalovanou neskýtala záruku, že by se cizinec nadále zdržoval na dosud obývaném místě. Žalovaná také uvedla, že žalobce nemá dostatečný obnos na složení finanční záruky, k tomuto je třeba uvést, že žalovaná v napadeném rozhodnutí vyčíslila předpokládané

finanční náklady v částce přesahující 200 000 Kč. Nejedná se tak o zanedbatelnou finanční částku, přičemž u žalobce byla zjištěna suma peněz odpovídající necelým 2 000 Kč. Žalovaná zároveň v napadeném rozhodnutí uvedla, že je žalobce zcela neznalý poměrů na území České republiky, nemá zde žádné příbuzné či jinak známé osoby. Bez oprávnění k pobytu není oprávněn vykonávat zaměstnání, tedy nemá možnost si legálně zajistit finance potřebné k zajištění bydlení a základních životních potřeb. K tomu soud doplňuje, že správní spis neobsahuje ani indicie o tom, že by se poměry na straně žalobce změnily oproti skutečnostem uváděným v říjnovém výsledku. Ani žalobce ani jiná osoba nevyjádřila vůli složit finanční záruku (srov. skutkový stav v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017-26). Lze přihlídnout i k tomu, že byl žalobce v prvním rozhodnutí o zajištění poučen o možnosti žádat propuštění ze zajištění, k čemuž by jistě přistoupil, pokud by od doby zajištění nastaly skutečnosti, kterými by mohl zaručit uložení mírnějších opatření. Je tedy pravda, že žalovaná vycházela zejména ze skutečností, které zjistila ke konci října roku 2021, zároveň je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že žalobce neměl žádné zázemí na území České republiky a celou dobu byl zajištěn v ZZC. Byly tak téměř vyloučeny podmínky pro vybudování zázemí žalobce na území České republiky. Ačkoli žalovaná vycházela zejména ze skutkového stavu zjištěného již v říjnu roku 2021, nic nenasvědčuje tomu, že by skutkový stav v době rozhodnutí žalované o prodloužení doby zajištění byl jiný a že by mohlo být žalobci uloženo některé z mírnějších opatření. U žalobce panovala obava, že bude mařit nebo ztěžovat výkon správního vyhoštění, neboť cestoval bez platného cestovního dokladu, bez oprávnění k pobytu a opakovaně vyjádřil vůli pokračovat do Francie a z již dříve zjištěného skutkového stavu nevyplývalo, že by bylo možné přistoupit k uložení mírnějšího opatření. K tomu je třeba poukázat i na to, že žalobce ani v žalobě neuvádí nic, co by nasvědčovalo tomu, že by skutkový stav nezjistila žalovaná dostatečně, tj. neuvedl žádnou okolnost, kterou žalovaná opomenula a která by mohla ovlivnit uložení mírnějšího opatření. Žalobce netvrdí, že by u něho došlo ke změně poměrů, na základě kterých by mohl složit například příslušnou finanční záruku, nebo že by za něho mohla tuto záruku složit jiná osoba. Nebylo prokázáno, že by žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav věci. Žalobní bod není důvodný.

30. Žalobce dále namítal, že za celou dobu původního zajištění v délce 90 dnů byl učiněn pouze jeden úkon, proto považuje prodloužení doby zajištění o dalších 75 dní za nepřiměřené. Žalovaná navíc uvedla, že realizace správního vyhoštění proběhne v březnu 2022, neuvádí však, proč bylo zajištění prodlouženo o 75 dní. Navíc žalovaná mohla ihned po zajištění žalobce započít s komunikací s Velvyslanectvím Alžíru a Ministerstvem zahraničních věcí pro účely přípravy víz pro policejní eskortu. V této souvislosti odkazoval žalobce na rozsudek Krajského soudu v brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32, ve kterém se soud zabýval mírou podrobnosti odůvodnění doby, o kterou dochází k prodloužení zajištění cizince s tím, že by rozhodnutí o prodloužení doby zajištění mělo obsahovat časový odhad trvání jednotlivých fází vyhošťovacího procesu. Podle žalobce tak měla policie povinnost nejen specifikovat jednotlivé úkony, nutné k realizaci správního vyhoštění, ale také upřesnit v odůvodnění odhad provedení jednotlivých úkonů.
31. V této souvislosti považuje soud za nezbytné připomenout, že délka doby zajištění je v § 125 zákona o pobytu cizinců stanovena relativně určité, neboť je stanovena pouze maximální délka této doby (90, 180 nebo 365 dnů dle režimu zajištění). Určení konkrétní doby v každém jednotlivém případě je pak věcí správního uvážení. V přezkumu použití

správního uvážení správním orgánem je pak soud omezen. Může tak přezkoumávat zejména zneužití správního uvážení a překročení jeho mezí (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.) a dále to, „zda řízení předcházející vydání napadenému rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, tj. zda vněm byla respektována všechna procesní práva žalobce“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 950/2006 Sb. NSS). Jinými slovy může soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat pouze to, zda správní orgán nevybočil z mezí pro správní uvážení stanovených. Nejvyšší správní soud k tomu v citovaném rozhodnutí uvedl, že „[s]právní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně [...], tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“ Jen z těchto hledisek tak může soud stanovení doby zajištění přezkoumat, přičemž v případě přezkumu stanovení doby zajištění patří k těmto kritériím rovněž přiměřenost délky zajištění.

32. Při rozhodování o prodloužení doby zajištění jsou správní orgány povinny „důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly [...]. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nepochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39). V odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je třeba uvést, „jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79). K důvodnosti prodloužení zajištění ve vztahu k aktivitě zajišťujícího orgánu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62, vyslovil, že „sama žalovaná nebyla při realizaci stěžovatelova správního vyhoštění pasivní a že zdržení při jeho realizaci bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů jeho země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů. Tyto dvě skutečnosti ovšem nelze klást k tíži žalované a v dané situaci nezakládaly nezákonnost jejího rozhodnutí o prodloužení doby zajištění“.
33. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že předchozí lhůta pro zajištění celého procesu vyhoštění nebyla dostatečná, avšak již přímo v napadeném rozhodnutí specifikovala, že k realizaci správního vyhoštění by mělo dojít v březnu 2022, zároveň je třeba zajistit policejní eskortu, pro kterou je třeba ještě zajistit víza pro vstup do Alžírsko. Eskortu je třeba zajistit proto, že žalobce nechce dobrovolně vycestovat do země původu. Zajištění víz odhadla žalovaná na základě vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie na 1 měsíc. Žalovaná tak sdělila konkrétní informace o úkonech, které bude v souvislosti s realizací vyhoštění žalobce učinit s tím, že již i výslovně uvedla, že realizace správního vyhoštění bude provedena v březnu 2022 a na zajištění víz bude třeba počítat lhůtu přibližně 1 měsíc. Připočte-li se k této lhůtě potřebné pro zajištění víz i doba, kdy má dojít k realizaci správního vyhoštění (měsíc březen), odpovídá to době stanovené prodloužení doby zajištění a lze tak konstatovat, že doba zajištění byla stanovena přiměřeně.

34. V souvislosti s odkazem žalobce na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021- 32, pak soud konstatuje, že v rozhodnutí, které posuzoval Krajský soud v Brně, nebyl uveden žádný odhad doby potřebné pro zajištění konkrétních úkonů, přičemž až ve vyjádření k žalobce policie doplnila jednotlivé časové úseky, které vymezila k provedení konkrétních úkonů. Prostřednictvím vyjádření k žalobě není možné doplňovat odůvodnění správního rozhodnutí. Situace, kterou tak Krajský soud v Brně posuzoval, byla odlišná, neboť v rozhodnutí nebyl uveden žádný časový odhad, oproti tomu, v napadeném rozhodnutí žalovaná stanovila jak odhad doby potřebné pro zajištění víz policejní eskortě, tak i výslovně uvedla, že k realizaci správního vyhoštění by mělo dojít v březnu 2022.
35. Žalobce žalované dále vytýká, že měla zajistit víza pro eskortu současně s tím, když zjišťovala a ověřovala totožnost žalobce. Soud v této souvislosti uvádí, že zákon o pobytu cizinců v části týkající se zajištění cizince za účelem vyhoštění provádí článek 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“).
36. Podle čl. 15 návratové směrnice, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že
- a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo
  - b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje.

Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.

37. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48, uvedl, že „[p]ři přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů.“ Podle názoru zdejšího soudu se žalovaná nedopustila průtahů, když nezačala vyřizovat víza pro policejní eskortu společně s úkony vedoucími ke zjištění a ověření totožnosti žalobce, neboť žalovaná nemohla mít jistotu, že je žalobce skutečně příslušníkem Alžírské demokratické a lidové republiky. Pokud by přistoupila k zajišťování víz pro policejní eskortu současně s úkony vedoucími ke zjištění a ověření totožnosti žalobce, mohla by se dostat do situace, kdy by zjistila, že žalobce vůbec není příslušníkem Alžírské demokratické a lidové republiky a zajištění víz pro eskortu by bylo zbytečnými úkony. Úkony vykonávané s náležitou pečlivostí směřující k realizaci vyhoštění neznamenají takový postup správního orgánu, při kterém by měly všechny úkony započít ve stejný okamžik, ale jedná se o postup, ve kterém na sebe budou jednotlivé úkony logicky navazovat, nebude mezi nimi nedůvodná prodleva a nebudou činěny samoučelně. Žalobní bod tak není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. Jelikož soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a z obsahu spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.

ř. s.

39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované nevznikly v řízení žádné náklady překračující běžné náklady úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. února 2022

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
soudkyně